

Antal Attila

Ezerévesek

(Egy ásatási napló margójára)

Nem volt szabad út már
egy égtáj felé se
itt hanyatlottak hát
az időtlenségbe
Lágy részeik nedve
temetőjük felett
páraként illant el
mint az emlékezet

Feltártuk sírjaik Hátukon feküdtek
s mint kiket szédület
bénít úgy viselték meztelenségüket
Tisztogattuk őket
Nyugtatgattuk őket...
S tűrtek repcesárga szélrohamot tűrtek
kukoricazöldet

Most papírba gyűrve
madzaggal kötözve
porladnak egy raktár
polcaira lökve...
Mért hallom: ajkukról
hogyan foszlott az ének
hogyan füttyögtek vissza
mennydörgésnek vésznek?

Betegágy-szigeten

Hol a barna Bodrog
és sápadt nővére
összesimul

hol a ligetes táj
a szőlők lábánál
térdre borul

bár ott hajthatnám le
fejem egy csillámos
sziklakőre

mely kölyökkorom
vágyait villózza
az időbe...

keserű partok
Robinson-unalma
ördög veled!

végtelen vizeken
– csibész hajóst – röptess
emlékezet!

Árva az úrből

Mostohája dörögte:
tűnj a Földre örökre!

neon-este várta vak
neon-szemű ámulat

nyomozta a média
ki is ez az ég-fia

tesztelte a tudomány
nem oldódott a talány

öltöztették jenkinék
mégse kellett senkinék

változtatták görögre
úgy se vették örökbe...

menny volt múltja fény szíve
nem is vitte semmire

Sokat próbált cimbora imája

*Ismeretlen olvasó bejegyzése
egy nyútt Carmina Burana-kötet
utolsó lapján*

Ajándékot angyaloknak
gyerekkoromból viszek:
templomablak színeiben
izzó ministráns-hitet

Bacchus s Venus házaiból
kedvem már kiköltözött
bakszag-űző ígéimtől
inalnak az ördögök

ne szakaszd meg hát utamat
s nyelvem Uram túl korán
soká zengjem szép világod
s alhassak puha mohán!

Földvár a Tisza-parton

A sárízű szélroham zajgása
a sáncokon morajjá porlad
a Nap aranyszőke hadai
az ártér buja ölébe omolnak

a földhalmokba testesült szorgalom
király-hermára terít árnyat
esélyt adva a felizzó tájban
a hűvös változatlanságnak